

Курява В. В.,
аспірант кафедри адміністративного, господарського права
та фінансово-економічної безпеки
Навчально-наукового інституту права
Сумського державного університету

АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВІ ЗАСАДИ ТА ПЕРЕДУМОВИ УТВОРЕННЯ В УКРАЇНІ ВИЩОГО СУДУ З ПИТАНЬ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ

Анотація. У статті розглянуто основні проблемні аспекти адміністративно-правових засад створення Вищого суду з питань інтелектуальної власності. Визнано, що створення Вищого суду з питань інтелектуальної власності здійснено з низкою порушень адміністративно-правових засад, що і впливає на сучасний стан практичної реалізації створення зазначеного суду і перешкоджає фактичній його діяльності. Розглянуто проблемні аспекти адміністративно-правового статусу Вищого суду з питань інтелектуальної власності та перспективи його удосконалення. Сформовано окремі рекомендації, спрямовані на усунення проблем практичної реалізації створення суду та визначено перспективи подальшого дослідження проблематики.

Ключові слова: Вищий суд з питань інтелектуальної власності, судовий захист прав інтелектуальної власності, суддя Вищого суду з питань інтелектуальної власності.

Постановка проблеми. Головними концептуальними адміністративно-правовими засадами розвитку сучасної судової системи України є її орієнтація на європейський та міжнародний досвід. За роки незалежності нашої держави триває пошук оптимальної моделі побудови судової системи для забезпечення незалежної, самостійної судової гілки влади, яка здатна захистити права, свободи, законні інтереси людини і громадянина, держави та суспільства, а також підвищити рівень довіри громадян до судової влади та посилити соціальну роль суду в державі, головним орієнтиром якої є розбудова правової держави, становлення та розвиток громадянського суспільства, прагнення внутрішнього соціального та економічного зростання. У результаті реформування судової системи в її структурі утворено нові елементи, зокрема Вищий суд з питань інтелектуальної власності. На виконання Указу Президента України «Про утворення Вищого суду з питань інтелектуальної власності» від 29 вересня 2017 року № 299/2017 спрямована та зосереджена увага науковців та практиків, оскільки натепер не вирішено низку практичних питань діяльності новоутвореного суду, окремі складники його адміністративно-правового статусу потребують вдосконалення. Це зумовлене потребою суспільства у доступі до правосуддя з питань захисту прав інтелектуальної власності, існування реального дієвого механізму захисту прав людини з високим рівнем прозорості судових процедур, неупередженості судових рішень, максимального об'єктивізму у розгляді спору з питань інтелектуальної власності, високого професіоналізму суддів, здатних сумлінно, професійно, кваліфіковано здійснювати правосуддя у сфері захисту прав інтелектуальної власності. Зазначене зумовлює потребу науково-теоретичного обґрунтування

та розгляду проблемних питань засад утворення та діяльності Вищого суду з питань інтелектуальної власності.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. За останні роки науковцями посилено увагу до новоствореного суду, ними розглядалися питання адміністративно-правового статусу Вищого суду з питань інтелектуальної власності (зокрема, А. Дігтяр, І. Коваль, М. Логвиненко, О. Орлюк), окремі аспекти створення зазначеного суду було розглянуто у дослідженні Ю. Канарик. Зазначене свідчить про поодинокі дослідження у зазначеній сфері, а проблема утворення та функціонування Вищого суду з питань інтелектуальної власності потребує комплексного, ґрунтовного, глибокого науково-теоретичного дослідження.

Постановка завдання. Метою статті є визначення адміністративно-правових засад та передумов утворення в судовій системі нашої держави Вищого суду з питань інтелектуальної власності та правового забезпечення його діяльності. Для досягнення поставленої мети необхідно виконати такі завдання: визначити поняття судової системи України та її структуру, визначити місце і роль у цій структурі новоствореного Вищого суду з питань інтелектуальної власності; розглянути основні концептуальні адміністративно-правові засади, на підставі яких створено Вищий суд з питань інтелектуальної власності, що здійснюють свій вплив на практичну реалізацію прийнятого Главою держави рішення про створення суду.

Виклад основного матеріалу. Базовою концепцією судової реформи в Україні є неухильне дотримання принципу поділу державної влади та механізму стримування-противага. Невід'ємним атрибутом правової держави, якою проголошує себе Україна, є принцип поділу влади. Адміністративно-правовими засадами поділу державної влади на гілки є нерозривний зв'язок, пов'язаний з розвитком самої держави, її суспільно-політичними процесами, соціально-економічним розвитком і збагаченням історичного досвіду в організації державно-правового життя, забезпечення верховенства права і законності, підтримки стабільності і правопорядку в суспільстві та державі. Поділ державної влади на гілки має будуватися на засадах максимального гарантування самостійності і незалежності кожної з гілок, на умовах взаємодії, рівноваги та відсутності переваги однієї гілки влади над іншою. Специфічною ознакою поділу державної влади є те, що кожна гілка влади є елементом єдиної системи, об'єднаної заради забезпечення інтересів суспільства і держави, тому варто відрізнити автономність та самостійність гілки влади для того, щоб уникнути абсолютизації влади будь-якою із гілок. Будь-яка реформа має бути неухильно побудована на зазначених концептуальних принципах і ознаках. Конституційними

засадами поділу влади в Україні є самостійність судової гілки влади, яка здійснюється незалежними та безсторонніми судами. Суди України утворюють єдину систему судоустрою нашої держави. Концептуальними адміністративно-правовими засадами та змістом будь-якої реформи, проведеної в державі, має бути утвердження прав людини і громадянина як головного обов'язку держави, що проголошує себе правовою. Головними критеріями правової держави є пріоритет прав людини у системі права, гарантованість і реальність забезпечення цих прав і свобод, наявність інституту громадянського суспільства, верховенство права.

Звертаючись до розуміння поняття адміністративно-правових засад утворення в Україні Вищого суду з питань інтелектуальної власності, спробуємо проаналізувати саме поняття «адміністративно-правові засади», оскільки щодо його розуміння не має єдиного підходу. Найбільш комплексним, повним та змістовним, на нашу думку, є визначення, наведене автором Д. Заброда. Зокрема, науковець звертає увагу на те, що «адміністративно-правові засади» – це сукупність закріплених у нормах адміністративного права параметрів (характеристик) суспільного явища та правовідносин, що потребують урегулювання за допомогою адміністративно-правових засобів [3, с. 49]. Виходячи із зазначеного, можна стверджувати, що адміністративно-правові засади створення Вищого суду з питань інтелектуальної власності – це сукупність передбачених нормами адміністративного законодавства критеріїв утворення зазначеного суду та правовідносин, що виникли у зв'язку з його створенням, питання адміністративно-правового статусу самого суду та його діяльності, що потребує належного правового регулювання. Щодо адміністративно-правового статусу Вищого суду з питань інтелектуальної власності А. Дігтяр пропонує розуміти його як врегульовану чинним законодавством систему норм, що характеризують порядок його утворення та діяльності, сукупність прав та обов'язків, покладених на нього, порядок реорганізації та ліквідації, завдання, функції та компетенція суду [2, с. 197].

Виходячи з такого розуміння адміністративно-правових засад створення Вищого суду з питань інтелектуальної власності, можна зазначити, що головною характеристикою судової реформи, що почалася 2016 року, є її комплексний характер. Про це свідчать концептуальні адміністративно-правові засади судової реформи, які передбачені Указом Президента України «Про Стратегію реформування судоустрою, судочинства та суміжних правових інститутів на 2015–2020 роки» від 20.05.2015 № 276/2015 [10]. Зазначеною Стратегією передбачено пріоритети реформування судової влади – системи судоустрою, судочинства та суміжних правових інститутів як на рівні конституційних змін, так і на рівні впровадження першочергових невідкладних заходів, які забезпечать необхідні позитивні зрушення у функціонуванні відповідних правових інститутів. Основними напрямками, за якими передбачається здійснення судово-правової реформи, можна визначити такі: забезпечення професійного суддівського корпусу; зростання прозорості діяльності судів та відповідальності суддів; підвищення ефективності правосуддя та вдосконалення повноважень суддів різних юрисдикцій, інстанцій; забезпечення доступності, відкритості, прозорості правосуддя; удосконалення суміжного правового інституту прокуратури, його діяльності; гарантування доступу до безоплатної правової допомоги та посилення гарантій адвокатської діяльності; реформування

системи виконавчого провадження, введення інституту приватного виконання судових рішень; вдосконалення процесуального забезпечення. Стратегія реформування судоустрою, судочинства та суміжних правових інститутів доводить комплексний характер реформи й усвідомлення українським суспільством нерозривного взаємозв'язку судової влади з іншими правовими інститутами.

Практичною реалізацією зазначеної реформи стало прийняття Закону України «Про внесення змін до Конституції України (щодо правосуддя)» від 02.06.2016 № 1401-VIII [9]. Такі зміни спричинили прийняття нового Закону України «Про судоустрій і статус суддів» № 1402-VIII [11]. Для забезпечення процесуального складника реформи було прийнято Закон України «Про внесення змін до Господарського процесуального кодексу України, Цивільного процесуального кодексу України, Кодексу адміністративного судочинства України та інших законодавчих актів» від 03.10.2017 № 2147-VIII [8]. Прийняття вищезазначених законодавчих актів зумовило активізацію наукової спільноти всіх галузей правової науки, обговорення та дискусії, що спрямовані на пошук оптимальної успішної та ефективної моделі побудови судової системи в державі таким чином, щоб максимально забезпечити захист прав та законних інтересів людини, громадянина, держави загалом.

У результаті проведеної реформи в Україні утворено триланкову судову систему на чолі з Верховним Судом. Розглядаючи питання структури сучасної судової системи України, Н. Квасневська пропонує розуміти її як цілісну та взаємоузгоджену сукупність її елементів. Стрижнем цієї структури є суди, навколо яких утворюються та функціонують різні органи, які покликані здійснювати та організовувати кадрове, інформаційне, фінансове та інше забезпечення судів, утворюючи умови для їх нормальної та ефективної роботи [5, с. 45]. З цього приводу А. Борко зазначила, що судова гілка державної влади забезпечує вирішення, розв'язання, а певною мірою і попередження державно-правових конфліктів як між іншими гілками державної влади, так і між органами державної влади та органами місцевого самоврядування, громадськими інститутами та окремими членами суспільства. Вищевказане здійснюється судами конституційної та загальної юрисдикції шляхом перевірки конституційності законів та інших правових актів, а також законності актів, рішень, дій чи бездіяльності органів державної влади, що має наслідком підтвердження чи припинення їх юридичної сили. Крім цього, судова влада відіграє важливу роль для забезпечення однакового застосування правового регулювання, здійснює інтерпретаційно-правову діяльність, спрямовану на повне і всебічне тлумачення Конституції та законів України, що сприяє запобіганню виникнення протиріч у компетенції та повноваженнях різних органів державної влади [1].

І науковці, і практики підтримують думку, що така система є більш дієвою та функціональною, особливо вона сприяє дотриманню принципу розумних строків розгляду справи судом, який у рамках міжнародних зобов'язань передбачений статтею 6 Європейської конвенції про захист прав людини й основоположних свобод, яка вперше відповідно до частини 4 статті 10 Цивільного процесуального Кодексу України визнана джерелом права, позаяк Кодекс містить пряму вказівку на застосування судами Конвенції, а також практики Європейського суду з прав людини [12]. Проти чотириланкової судової системи, наявної в Україні до реформи, виступала Європейська

комісія «За демократію через право» (Венеціанська комісія) (пункти 45 та 63 Висновку від 15 червня 2013 року № 722/2013). У пункті 28 спільного Висновку Венеціанської комісії та Дирекції зі співпраці Генеральної дирекції з прав людини та правових питань Ради Європи від 11 жовтня 2010 року № 588/2010 зазначено, що створення трьох різних юрисдикцій, очолюваних трьома касаційними судами, незалежними один від одного, може призвести до численних та часто складних колізій юрисдикції. Щодо практичної реалізації проведеної реформи можна назвати її поспішність та непослідовність. Правове регулювання перехідного типу ускладнює діяльність судової системи, створює нині багато проблемних питань. Проблеми імплементації норм Закону України «Про внесення змін до Конституції України (щодо правосуддя)» від 02.06.2016 № 1401-VIII щодо діяльності новоствореного Верховного Суду полягає в тому, що фактично в державі склалася така ситуація, за якої одночасно діють новостворений та ліквідовані суди. Оскільки ліквідовані суди (Верховний Суд України, Вищий спеціалізований суд України з розгляду цивільних і кримінальних справ, Вищий адміністративний суд України, Вищий господарський суд України) продовжують діяти у межах повноважень, визначених процесуальним законом, виконуючи свою основну функцію – відправлення правосуддя – до початку роботи Верховного Суду та до набрання чинності відповідним процесуальним законодавством, що регулює порядок розгляду справ Верховним Судом. Такий стан речей призводить до накопичення справ і зупинення їх касаційного розгляду, що фактично створює всі передумови для навантаження на новостворений орган і новообраних суддів. У цьому напрямі необхідно чітко врегулювати дію спеціального закону та процесуальних актів для уникнення колізій між ними.

Щодо порушення адміністративно-правових засад створення в Україні Вищого суду з питань інтелектуальної власності висловлює свою думку Ю. Шемшученко і зазначає, що варто звернути увагу на статтю 18 Закону «Про судоустрій і статус суддів», відповідно до якої суди в Україні спеціалізуються на розгляді цивільних, кримінальних, адміністративних справ, а також справ про адміністративні правопорушення. Поряд з цим передбачено, що в системі судоустрою діятимуть вищі спеціалізовані суди як суди першої інстанції з розгляду окремих категорій справ. До цих судів належать Вищий суд з питань інтелектуальної власності та Вищий антикорупційний суд. Практика, на думку науковця, зокрема, свідчить, що кількість судових справ з питань інтелектуальної власності є не такою великою для того, щоб утримувати спеціальну систему судів для їх розгляду. Крім того, як Вищий суд з питань інтелектуальної власності, так і Вищий антикорупційний суд не вписуються в чинну систему принципів підсудності й територіальності. Для них ніхто не буде приймати окремі кримінально-процесуальні кодекси. Тому, на думку науковця, до справ антикорупційного характеру та захисту прав інтелектуальної власності, звичайно, слід значно посилити увагу, але цього не можна робити в контексті наявної системи судових органів. В іншому разі є загроза виникнення надзвичайних і особливих судів, створення яких заборонено ст. 125 Конституції України [13, с. 38]. Проте співатори В. Козирева та А. Гаврилішин звертають увагу на те, що перші десятиріччя XXI століття характеризуються кардинальними змінами в розвитку науково-технічного прогресу, глобалізацією господарських зв'язків, комп'ютеризацією всіх сфер життя

суспільства, втіленням у життя досягнень нанотехнологій. Через це можна стверджувати, що об'єкти інтелектуальної власності нарівні з іншими засобами виробництва є давно об'єктом власності в загальному її розумінні. За сучасних умов глобалізації та консолідації світового ринку інтелектуальна власність є одним з найбільш успішніших факторів економічного розвитку провідних держав. Через збільшення цінності інтелектуальної власності, усвідомлення її вартості та значення в сучасних ринкових умовах зростає кількість позовів до судів України щодо захисту прав інтелектуальної власності. Окрім зазначеного, варто звернути увагу, що і сама держава, зокрема Україна, є одним із найбільш порушників прав інтелектуальної власності, що створює негативний авторитет нашої державі і дає змогу застосування відповідних міжнародно-правових санкцій іншими іноземними державами [6, с. 111]. З практичної точки зору названі факти просто зумовлюють крайню необхідність теоретичного розгляду та обґрунтування питання сучасного захисту прав інтелектуальної власності в Україні, оскільки судова форма є однією з найбільш ефективних та дієвих форм захисту.

Аналіз Стратегії реформування судоустрою, судочинства та суміжних правових інститутів на 2015–2020 роки, що передбачена Указом Президента України від 20.05.2015 року № 276/2015 [10], дає змогу визначити, що окремі аспекти адміністративно-правових засад створення та діяльності Вищого суду з питань інтелектуальної власності все ж порушено. Зокрема, Стратегією визначено систему завдань і заходів запланованої реформи та отримання яких результатів від цього очікується. У напрямі підвищення ефективності правосуддя та оптимізації повноважень судів різних юрисдикцій, серед яких навіть не згадується юрисдикція Вищого суду з питань інтелектуальної власності, але доцільно було б згадати, передбачено такі заходи:

– по-перше, абсолютний перегляд структури нинішньої судової системи України з метою удосконалення критеріїв і механізму розмежування юрисдикції судів, серед яких не згадується юрисдикція спеціалізованих судів з питань інтелектуальної власності та антикорупційного суду, і, на нашу думку, це є першим недоліком зазначеної Стратегії. На базі цієї стратегії побудована судова реформа, в системі якої з'явилися дві нові юрисдикції (серед яких Вищий суд з питань інтелектуальної власності), що не можуть знайти свого відображення в зазначеній системі, оскільки вони не мають свого стратегічного підґрунтя. Тобто таким чином порушено нормативний складник адміністративно-правових засад створення зазначеного суду, що пов'язаний насамперед із систематизацією нормативно-правових актів, які містять правову основу регулювання суспільних відносин, пов'язаних зі створенням Вищого суду з питань інтелектуальної власності, та виокремлення серед них тих, що містять адміністративно-правові норми, а також їх подальший аналіз. Також порушено інституційний складник адміністративно-правових засад, що полягає у визначенні системи суб'єктів правовідносин щодо створення Вищого суду з питань інтелектуальної власності, визначення серед них основних і головних, характеристики їх адміністративно-правового статусу, розкриття особливостей координації і взаємодії, зокрема й у міжнародних відносинах;

– по-друге, оптимізація системи судів з метою укрупнення окремих елементів судової системи на кожному із рівнів (це призведе до утворення міжрайонних судів та розширення тери-

торіальних апеляційних округів) з урахуванням вимог щодо ефективності діяльності судової системи. З огляду на зазначене, необхідно звернути увагу на дотримання принципу доступності правосуддя, оскільки такі заходи можуть значно вплинути на спроможність пересічних громадян звертатися до суду;

– по-третє, вдосконалення системи кадрового забезпечення судів за рахунок обґрунтованої кількості суддів у судах та адміністративних посадах з урахуванням навантаження суду. Зазначений напрям на сьогодні є дуже актуальним для новоутвореного суду з питань інтелектуальної власності, оскільки кількість зареєстрованих за попередні роки судами справ у цій сфері явно перевищує навантаження, передбачене для 21 судді, тому першою проблемою, з якою новостворений орган зіштовхнеться, на нашу думку, і є перенавантаженість суду.

Крім зазначених порушень, варто звернути увагу і на відсутність правового, процесуального забезпечення діяльності зазначеного суду через відсутність єдності судової практики. Щодо принципів територіальності та доступності правосуддя, то їх, на нашу думку, також порушено, адже у згаданому нами Указі Президента Вищий суд з питань інтелектуальної власності утворюється з його розташуванням у м. Києві, хоча його розміщення лише в столиці нашої держави, справді, порушує принцип доступності, який полягає в тому, що територіальне розмежування компетенції судів першої інстанції зумовлене потребою доступності правосуддя на всій території України. Хоча Господарсько-процесуальний кодекс натепер і передбачає перелік справ, які належать до відомства новоствореного суду, це все ж не вирішує питань, що виникають. Крім того, як зазначають автори Ю. Канарик та В. Петлюк, не визначає закон і процедуру та строки передачі судових справ, які перебувають зараз на розгляді у господарських і адміністративних судах. Незважаючи на позитивну мету створення абсолютно нового суду, закон ще потребує доопрацювання. Можливо вбачається уніфікація процесуального законодавства у сфері інтелектуальної власності у спеціальному процесуальному законі [4, с. 68].

Висновки. На підставі проведеного аналізу адміністративно-правових засад створення Вищого суду з питань інтелектуальної власності можна зазначити, що насамперед адміністративно-правові засади створення Вищого суду з питань інтелектуальної власності – це передбачені нормами чинного адміністративного права критерії, вимоги, показники створеного суду та правовідносин, що виникають, змінюються і припиняються під впливом створення Вищого суду з питань інтелектуальної власності. Аналіз змісту поняття «адміністративно-правові засади» дав змогу виокремити його змістові складники, такі як категоріальний, нормативний, інституційний, інструментально-технологічний. Із цього встановлено, що у створенні Вищого суду з питань інтелектуальної власності порушено саме нормативний та інституційний складники адміністративно-правових засад. Саме тому на практиці нині виникає головна проблема – Вищий суд з питань інтелектуальної власності й досі не функціонує, оскільки існують порушення в його адміністративно-правовому статусі,

він не вбудовується в сучасну конституційну модель судової системи України. Порушено також інституційну будову суду, оскільки Законом передбачено, що такий суд є судом першої та апеляційної інстанції, тобто сам переглядає свої рішення у встановленому порядку, що порушує конституційний принцип інстанційності. Недосконалість адміністративно-правових засад створення вказаного суду, їх недостатня обґрунтованість та відсутність комплексного підходу до створення суду ставить нові питання перед практиками та науковцями нашої держави для належного врегулювання зазначених проблем адміністративно-правового статусу Вищого суду з питань інтелектуальної власності. Для подальшого вирішення практичних проблем реалізації Указу Президента України щодо створення Вищого суду з питань інтелектуальної власності необхідно більш ґрунтовно провести дослідження адміністративно-правових засад створення такого суду для того, щоб удосконалити всі його складові аспекти й уникнути наявних проблем.

Література:

1. Борко А.Л. Сутність і ознаки інституту судової влади. URL: http://archive.nbuv.gov.ua/portal/soc_gum/vkhnivs/2011_55/55/1.pdf
2. Дігтяр А.О. Актуальні проблеми адміністративно-правового статусу Вищого суду з питань інтелектуальної власності. Юридичний науковий електронний журнал. № 6. 2017. С. 196–198. URL: http://www.lsej.org.ua/6_2017/58.pdf.
3. Заброта Д.Г. Адміністративно-правові засади: сутність та зміст категорії. Загальне адміністративне право. № 2. 2013. С. 45–51.
4. Канарик Ю.С., Петлюк В.О. Актуальні питання створення Вищого суду з питань інтелектуальної власності. Юридичний науковий електронний журнал. № 5. 2017. С. 67–69.
5. Квасневська Н.Д. Особливості структури судової системи України. Наше право. № 1. 2016. С. 42–46.
6. Козирева В.П., Гаврилішин А.П. Особливості розгляду господарських спорів у сфері інтелектуальної власності. Юридичний вісник. № 1. 2014. С. 111–115.
7. Конституція України: Закон України. Відомості Верховної Ради України. 1996. № 30. Ст. 141.
8. Про внесення змін до Господарського процесуального кодексу України, Цивільного процесуального кодексу України, Кодексу адміністративного судочинства України та інших законодавчих актів 03.10.2017 № 2147-VIII. Відомості Верховної Ради (ВВР). 2017. № 48. Ст. 436.
9. Про внесення змін до Конституції України (щодо правосуддя): Закон України від 02.06.2016 № 1401-VIII. Відомості Верховної Ради (ВВР). 2016. № 28. Ст. 532.
10. Про Стратегію реформування судоустрою, судочинства та суміжних правових інститутів на 2015–2020 роки: Указ Президента України від 20.05.2015 № 276/2015.
11. Про судоустрій і статус суддів: Закон України від 02.06.2016 № 1402-VIII. Відомості Верховної Ради (ВВР). 2016. № 31. Ст. 545.
12. Цивільний процесуальний кодекс України від 18.03.2004 № 1618-IV. Відомості Верховної Ради України (ВВР). 2004. № 40–41, 42. Ст. 492.
13. Шемшученко Ю.С. Судова влада в Україні: сучасна доктрина, механізми та перспективи реалізації. Вісник НАН України. 2017. № 2. С. 37–47.

Курява В. В. Административно-правовые основы и предпосылки создания в Украине Высшего суда по вопросам интеллектуальной собственности

Аннотация. В статье рассмотрены основные проблемные аспекты административно-правовых основ создания Высшего суда по вопросам интеллектуальной собственности. Признано, что создание Высшего суда по вопросам интеллектуальной собственности осуществлено с рядом нарушений административно-правовых основ, что и влияет на современное состояние практической реализации создания указанного суда и препятствует фактической его деятельности. Рассмотрены проблемные аспекты административно-правового статуса Высшего суда по вопросам интеллектуальной собственности и перспективы его совершенствования. Сформированы отдельные рекомендации, направленные на устранение проблем практической реализации создания суда, и определены перспективы дальнейшего исследования проблематики.

Ключевые слова: Высший суд по вопросам интеллектуальной собственности, юридическая защита прав интеллектуальной собственности, судья Высшего суда по вопросам интеллектуальной собственности.

Kuryava V. Administrative and legal principles and preconditions for the formation of the Supreme Intellectual Property Court in Ukraine

Summary. The article deals with the main problem aspects of the administrative and legal foundations for the creation of the Supreme Intellectual Property Court. It is recognized that the creation of the Supreme Intellectual Property Court, was carried out with a number of violations of the administrative and legal principles, which affects the current state of practical implementation of the creation of the said court and impedes its actual activities. The problematic aspects of the administrative-legal status of the Supreme Intellectual Property Court, and the prospects for its improvement are considered. Some recommendations have been formed, aimed at eliminating the problems of the practical implementation of the creation of the court and determined by the prospect of further study of the issues.

Key words: Supreme Intellectual Property Court, judicial protection of intellectual property rights, judge of the Supreme Intellectual Property Court.